

EUGEN SITEANU

*AVENTURILE
FAMILIEI RAINER*

Editura Academiei Oamenilor de Știință din România

București, 2026

Editor: Mihail Căruțașu
Coperta: Mihai Căruțașu
Redactor: Marian Cristea
Tehnoredactor: Marian Cristea
Corectura: Marian Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SITEANU, EUGEN

Aventurile familiei Rainer / Eugen Siteanu. -
București : Editura Academiei Oamenilor de
Știință din România, 2026

ISBN 978-630-6518-63-0

821.135.1

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

PREFAȚĂ

Romanul Aventurile familiei Rainer, semnat de Eugen Siteanu, marchează o etapă semnificativă în evoluția autorului către consolidarea unei voci epice proprii, distincte prin forța imaginației, rafinamentul descriptiv și tendința de a îmbina planul real cu cel ficțional într-o arhitectură narativă de o surprinzătoare maturitate.

Eugen Siteanu demonstrează, prin această lucrare, un progres remarcabil în construcția narativă, în articularea conflictelor interioare și sociale, dar și în modelarea unei genealogii ficționale care poartă amprenta marilor cronici de familie din literatura universală.

Cartea se deschide sub semnul unui motto inspirat din lirica lui George Coșbuc, sugerând dimensiunea morală și existențială a acțiunii: „O luptă-î viața; deci te luptă/Cu dragoste de ea, cu dor.” Acest îndemn la curaj și demnitate devine firul roșu al întregii narațiuni, în care familia Rainer se conturează drept o metaforă a rezilienței și a continuității spiritului uman într-o lume aflată în perpetuă transformare.

Autorul excelează în descrierea naturii și în recrearea atmosferei de epocă, în pasaje de o

EUGEN SITEANU

plasticitate aproape cinematografică: „Nu departe era o pădure cu un pârâu limpede și cristalin. Apa clară curgea tremurând și încrețindu-se pe pietrișul ca sideful... un vânt blând bătea prin crengile stejarilor cu un foșnet miraculos și mângâietor.” În această tradiție a realismului poetic, Eugen Siteanu construiește o topografie afectivă în care natura devine martor și partener al destinului uman.

Intriga se dezvoltă pe mai multe planuri narrative, urmărind deopotrivă firul genealogic al familiei Rainer și aventurile existențiale și morale ale personajelor sale. De la conflictul inițial dintre Iulian Rainer și Thomas James, până la povestea de dragoste cu Heather și la evocările războaielor mondiale, autorul realizează o construcție polifonică, în care destinele individuale reflectă frământările unei epoci.

Romanul are o dimensiune transgenerațională, investigând impactul istoriei asupra individului și asupra structurilor familiale. Reflecția lui Eugen Rainer asupra războiului din 1914, de pildă, transcende experiența personală și capătă valoare de meditație morală: „Războiul a fost întotdeauna o catastrofă umană și o rușine pentru omenire... Probabil că acei conducători care declanșează războaiele sunt oameni răi, fără suflet.”

Dincolo de mesajul etic, Aventurile familiei Rainer se impune prin complexitatea construcției

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

epice, prin alternanța între planul exterior al acțiunii și cel interior al reflecției, precum și prin modul modern de interiorizare a personajelor. Scenele de dialog, în special cele dintre Iulian și Heather, sunt animate de o vibrație autentică, de o tensiune afectivă și morală ce amintește de estetica realismului psihologic european.

O trăsătură definitorie a scriiturii lui Eugen Siteanu este capacitatea de a vizualiza lumea cu precizia unui pictor și de a o transcrie cu sensibilitatea unui moralist. Descrierile plastice, verbele ample, alternanța dintre narațiune și reflecție conferă textului o dinamică vizuală și emoțională ce transformă lectura într-o experiență contemplativă.

Prin această lucrare, autorul demonstrează o puternică inovație literară. În pofida relativei sale naturi ingenuie în sfera romanului, acesta reușește să armonizeze viziunea realistă cu elemente de simbolism și introspecție, dovedind un simț narativ cultivat și o înclinație autentică spre explorarea psihologiei umane.

În esență, Aventurile familiei Rainer este un roman al memoriei și al devenirii, o frescă a condiției umane traversate de dragoste, pierdere, curaj și speranță. Eugen Siteanu scrie cu imaginație, pasiune și sinceritate, explorând legătura indestructibilă dintre om și istorie, dintre generații și valori.

Lucrarea confirmă vocația autorului pentru epicul amplu, introspectiv și moral, relevând un

EUGEN SITEANU

scriitor aflat într-un proces de maturizare estetică. Imaginația sa fecundă, combinată cu o atenție constantă pentru detaliu și verosimilitate, îl recomandă drept o voce distinctă și promițătoare a prozei contemporane românești.

Maior doctor Sînziana IANCU

**Membriu corespondent
al Academiei de Științe ale Securității Naționale
București, octombrie 2025**

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

- Copiilor și nepoților mei iubiți -

Atât personajele cât și întâmplările din acest roman nu sunt reale, ci fictive, dar fundalul acestuia este real și reprezintă evenimente istorice incontestabile. Am utilizat ceea ce am considerat util pentru această licență dramatică. Deoarece acțiunea romanului reprezintă rezultatul purei imaginații a autorului, orice asemănare cu persoane vii sau decedate este pur și simplu întâmplătoare și neintenționată de autor, neobligându-l nici juridic și nici altfel pe acesta. Dacă există referiri la unele instituții actuale sau dispărute aceasta nu are nici o legătură cu intențiile autorului. Orice eroare legală sau reală sunt numai ale mele.

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

Motto:

*O luptă-i viața; deci te luptă
Cu dragoste de ea, cu dor.
Pe seama cui? Ești un nemernic
Când n-ai un țel hotărâtor.
Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni,
Te lupți pe seama tuturor.*

George Coșbuc, *Lupta vieții, Gazel.*

Iulian Rainer era un bărbat de douăzeci și unu de ani, înalt, brunet, lat în spate, athletic, cu ochi căprui, elegant, cu o figură plăcută și brăzdată de linii care-i arătau un aer hotărât, energic și totodată calm. Ieși din casă și fu lovit de un val de căldură nemiloasă a soarelui de iulie. Era ora 13:30 și pe stradă treceau din când în când niște pietoni înfierbântați de iadul care-i înconjura.

Nu departe era o pădure cu un pârâu limpede și cristalin. Apa clară curgea tremurând și încrețindu-se pe pietrișul ca sideful. Gâlgâia și clipocea pe prundișul argintiu sunându-și clopoței de argint ca un cântec de vis șoptit și murmurat în taină. Pădurea de stejar era deasă și avea o poiană mare cu iarbă de un verde crud, din care scoteau căpușorul o mulțime de flori multicolore. Erau flori roșii, albastre, galbene și violete care priveau în jur cu mirare. Unele flori mai gingașe își deschideau corolele lor roz care se ridicau timide din iarba fragedă și deasă. Poiana era pustie și

EUGEN SITEANU

luminoasă. Un vânt blând bătea prin crengile stejarilor cu un foșnet miraculos și mângâietor ca un susur al izvoarelor de munte. Un trunchi de stejar de la marginea pădurii era aplecat ca-ntr-o rugăciune. Era izolat de tovarășii săi și stătea stingher în bătaia vântului cu coroana lui stufoasă în lumina strălucitoare a soarelui. În ramurile lui bogate niște sticleți și pitulici se întreceau în cântece ciripitoare. Glasurile lor răsunau într-un cor magnific în liniștea pădurii.

Uneori apăreau pe cerul azuriu nori negri cu pete violete ca de toamnă zdrențuiți de vântul puternic din înaltul cerului. Când aurul soarelui dispărea în nori pădurea verde de stejari se întuneca și se întrista de-ai fi gândit că se supără; apoi, când soarele ieșea din nori, sclipirile jucăușe din soare, printre ramurile copacilor, incendiau parcă pe frunzișul și iarba deasă poienițe aurii care străluceau cu sclipiri de diamant. O tăcere tainică de basm se așternea printre copaci și ciripitul cristalin de păsărele se auzea ca niște clopoței de argint. Mai apoi farmecul acelor clipe se risipea când se auzea clar și puternic boncănitul cerbilor. Printre copaci se zăreau tufișuri dese care luceau în razele soarelui de parcă erau din smarald.

Iulian o porni împreună cu câinele lui credincios spre pădurea care se afla la 200 de metri de casa sa. Dimineața se certase cu vecinul său, Thomas James, care-i rupsese gardul și îi furase două găini, dar James îi întorsese spatele și plecase iute de lângă gard. Gândindu-se la această ceartă, Iulian se apropiase de pădure și dădu nas în nas cu vecinul său căruia îi spuse:

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

— James, am reparat gardul și te rog să nu-l mai strici.

— Da' io n-am stricat nici un gard.

— Ba eu te-am văzut când ai rupt gardul.

— Nu-i adevărat!

— Și mi-ai furat și două găini.

— Fro două găini? Fugi dacilea bolândule!

În timpul acesta pe lângă ei trecură doi vânători care se întorceau din pădure și se uitau mirați la cei ce se certau în gura mare.

Observând că nu se poate înțelege cu vecinul său, Iulian îi întoarse spatele și porni spre casă cu câinele după el, gândindu-se la ticălosul de James care pe lângă că era un hoț, mai era și un mare mincinos. Acest ticălos fusese împreună cu Thorn Maurice în Statele Unite ale Americii unde se îmbogățiseră furând și tâlhărend cetățenii bogați din Texas timp de doi ani, după care au fost nevoiți să fugă peste ocean în Europa. S-au așezat cu casele unul la est și celălalt la vest de curtea lui Iulian. În urmă cu două zile au jefuit un bijutier, iar bijuteriile furate au rămas în păstrarea lui Thorn. Acesta îi spusese lui James:

— Nu vindem nici o bijuterie acum ca să nu ne dăm de gol. Le vindem mai târziu, ca să nu fim prinși și arestați.

După ce Iulian s-a despărțit de James, acesta s-a întâlnit cu Thorn Maurice care se apropie de el și spuse:

— Ce vrei James?

— Să-mi dai imediat partea mea, se răsti el supărat.

EUGEN SITEANU

— Dar nu ți-am spus că nu trebuie să vindem?
întrebă Maurice pe ton împăciuitor.

— Dacă nu-mi dai bijuteriile te omor, și-i puse
mâna în gât.

Se luară la bătaie, Maurice puse mâna pe un
pietroi și-l lovi pe James în tâmplă. Acesta se prăbuși
pe pământ ca un buștean. Maurice se aplecă și îi puse
o mână pe gât, dar pe carotidă nu simți pulsul. Își dădu
seama că James murise.

*
* *

Inspectorul de poliție Iacob William era înalt de
aproape doi metri, blond cu ochi albaștri care aveau
sclipiri de oțel. Avea o minte ascuțită și clară, cu un
raționament exact, care observa perfect și cele mai
neînsemnate amănunte. Avea extraordinare facultăți
mentale și capacități de observație și de dezlegare a
unor mistere care scăpau polițiștilor obișnuiți.
Inspectorul îi interogă pe cei doi martori care au
declarat că i-au văzut pe Iulian și pe James Thomas
certându-se groaznic lângă liziera pădurii, gata de a se
lua la bătaie. O fată care aduna flori a declarat că l-a
văzut pe James mort.

Inspectorul Iacob a examinat cadavrul căzut pe
iarbă cu capul spart și plin de sânge și o întrebă pe
fată:

— Ai văzut pe cineva în apropiere?

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

— Da. L-am văzut pe domnul Iulian Rainer.

Poliția l-a arestat pe Iulian ca suspect de crimă, dar inspectorul Iacob a rămas gânditor în fața dovezilor circumstanțiale. De aceea decise să continue cercetările.

— Dar pe altcineva n-ai văzut?

— Ba l-am observat pe domnul Maurice Thorn după tufișul acela, și arată cu mâna întinsă spre un boschet; mi s-a părut că se ascundea după acel tufiș.

Iacob inspectă din nou cadavrul și ajunse la concluzia că ucigașul era stângaci deoarece capul victimei era lovit în tâmpla dreaptă.

— N-ai auzit ce vorbeau?

— Vorbeau tare de niște bijuterii.

Inspectorul se uită cu atenție de jur împrejur, observă pe deasupra coroanelor de copaci acoperișul roșu al unei case și întrebă:

— A cui este casa aceea?

— Aceea e casa domnului Thorn, răspunse fata.

Inspectorul își întoarse privirea spre pământul plin de iarbă din jurul cadavrului și cercetă cu atenție urmele lăsate pe pământul umed de niște cizme cu botul pătrat. Aceste urme duceau spre tufișul indicat de fată. Inspectorul merse cu ochii la urmele care duceau exact la tufișul cu pricina. Căutând în jurul tufișului el găsi un pietroi pătat de sânge pe care-l luă cu grijă și apropiindu-se de cadavru îl puse lângă tâmpla lovită și observă că se potrivea cu urma lăsată de lovitura din cap. Se întoarse lângă tufiș și răscoli prin iarbă găsi resturile unui trabuc cubanez. Cercetă din nou urmele și constată că cele lăsate de

EUGEN SITEANU

piciorul drept erau mai adânci decât ale piciorului stâng, semn că ucigașul era șchiop. Inspectorul luă pietroiul și restul trabucului cubanez și împreună cu cei doi polițiști se deplasă la casa lui Thorn Maurice. Acesta era șchiop, avea cizme cu botul pătrat și fuma un trabuc cubanez. Era înalt, cu umeri puternici și niște mâini enorme. Avea trăsături dure, o barbă deasă și un păr negru cu fire albe și sprâncene groase care acopereau doi ochi negri firoși. Thorn se uită la inspector și la cei doi polițiști cu frică vizibilă pe fața lui zbârcită ca o fiară încolțită.

— Sunteți acuzat de crimă, zise inspectorul. L-ați ucis pe James Thomas. Avem martori.

Văzând că Thorn nu răspunde nimic, inspectorul Iacob continuă:

— De ce v-ați certat și v-ați luat la bătaie?

— Pentru niște bijuterii.

— Voi ați jefuit bijutierul săptămâna asta?

— Da, domnule inspector, și James își voia partea lui să facă rost de bani.

După acest episod, Iulian a fost eliberat din pușcărie.

*

* *

Venise toamna cu frunze galbene, roșii și arămii și cu ploii abundente. Nori negri acopereau cerul și vânturi aprige îi împrăștiau. Pe acest fundal cenușiu și umed rareori apărea pe stradă câte un om înfoclit

AVENTURILE FAMILIEI RAINER

care mergea aplecat de parcă ar fi purtat o greutate mare în spinare. Iulian și fratele său mai mare, Tom, s-au încumetat să iasă din casă și să meargă la un local din apropiere. Doar jumătate din mese erau ocupate. S-au așezat la o masă liberă în apropierea barului la care servea o chelneriță tânără de vreo 25 de ani, înaltă și suplă, cu părul blond prins într-un coc și doi ochi verzi și strălucitori. Era ora 20:45 când ușa se deschise și un bărbat mascat, de înălțime medie intră cu o pușcă în mână.

— Măinile sus. Nu mișcă nimeni, urlă individul.

Îndreptă arma spre bar și urlă:

— Scoate toți banii curva dracu'. Dacă nu, io'ți bag un glonț pe gât!

Apoi se-ntoarse spre Iulian care ținea mâinile pe masă și-i croncăni:

— Bă tâmpitule, am zis sus labelle, și îndreptă țeava armei spre capul lui Iulian. Acesta avea în mână dreaptă o halbă de bere pe care i-o trânti în capul banditului în timp ce cu stânga ridică țeava în sus. Se auzi un bubuit când arma se descărcă, iar banditul se prăbuși pe podea. Într-o secundă Tom se aruncă deasupra criminalului și-i răsuci mâinile la spate:

— Aduceți o sfoară sau o sârmă, strigă Iulian.

Fata de la bar aduse o frânghie cu care Tom îi legă mâinile banditului.

— Cum te cheamă, întrebă Iulian? uitându-se la fată.

— Heather Patterson, răspunse ea zâmbind.

EUGEN SITEANU

— Acum telefonează la poliție să vină să ia gunoiul ăsta de aici.

Chelnerița făcu ceea ce i se spuse și după ce puse receptorul jos se întoarse spre Iulian:

— Vă mulțumesc domnule....

— Iulian.

— Ați fost foarte curajos.

— A fost ca într-o piesă de teatru. Mergi la teatru?

— Deloc.

— Atunci te invit eu mâine seară la o piesă interesantă. Vin eu să te iau de la bar. La ce oră ieși?

— La ora 20:00.

— Atunci vin să te iau la 19:00. Să închizi mai devreme.

— Bine. Voi închide la 7 p.m.

Heather se întoarse la bar să spele paharele și halbele de bere privindu-l insistent pe Iulian – eroul ei. Îi plăcea de el nu numai pentru curajul său, ci și pentru că el nu-și ațintise ochii asupra sânilor ei așa cum îi aruncau ochiade marea majoritate a clienților ei. În plus, Iulian părea mai tânăr decât ea și acum bea tacticos din halba de bere pe care ea i-o adusese cu un zâmbet:

— Din partea casei! De azi înainte veți bea bere gratuit, zilnic.

— Mulțumesc Heather, ești foarte darnică și foarte drăguță și îi zâmbi. Ea fu învăluită de un val de căldură care-i încălzi trupul ei zvelt pentru că tânjise de multă vreme după o asemenea mângâiere nevinovată. Se gândea chiar la o speranță de iubire.